

Tali Keren

The Great Seal

SELECT YOUR SPEECH

1. THE BEGINNING

By Thomas Jefferson and John Haggee - Founders

2. NAME THE ENEMY

By Col. Richard Camp - British Commander

3. THE LAST BATTLE

By John Haggee - Founder of CUFI

4. THEY WILL NEVER WIN

By Danny Danon - Israeli ambassador to The U.N.

The Great Seal - Interface??, 2017

I see Pharaoh crossing the Red Sea

Chasing the Israelites

On the shore Moses,

raises his hand over the sea

FOREWORD

The Great Seal is an immersive installation that investigates the intersection between art, propaganda, religion, and politics. The piece invites viewers to step on an imagined political arena and take on the role of the keynote speakers at the annual Washington D.C. Summit of Christians United for Israel (CUFI).* CUFI galvanizes millions of American Evangelical conservatives who consider Jewish rule over the land of Israel/Palestine a precondition for Christ's second coming. In this scenario, the Jewish State will play a key role in the imminent battles of the end times. Trump's decision to move the American embassy to Jerusalem was heavily influenced by CUFI'S lobbying.

By employing the visual and ritualistic conventions of a presidential teleprompter and a karaoke "sing-along," participants in the piece are invited to perform the speeches derived from those of American and Israeli politicians and clergymen who spoke at the CUFI summits. The work intentionally blurs the lines between viewers and participants, and examines the mechanisms of eliciting religious and political ecstasy.

Throughout the interactive performance, the visitor-turned-demagogue, stands on a rug printed with the design for the Great Seal of the United States which was proposed by Benjamin Franklin and Thomas Jefferson in 1776 and ultimately rejected. The seal depicts the Biblical story of the Exodus of the Israelites from Egypt, where America is framed as a "New Zion." The rug provides a literal and figurative foundation for the speaker by making reference to the historical American relationship between secular democracy, American imperialism and religious conquest.

The Great Seal, which was filmed by Keren over the course of two years, provides a timely investigation of the lingering influence of Judeo-Christian tradition on Western hegemonic ruling ideologies. While the

form is playful and immersive, the content of the speeches serves to foreground the danger in which facts and fictions come into play within contemporary political rhetoric.

Tali Keren (b. 1982, Jerusalem) is a multi-disciplinary artist who employs various techniques and media to explore political phenomena in the United States and Israel and delve into their psychological, historical and visual complexity. She graduated from Bezalel Academy of Arts and Design, Jerusalem (2006) and earned an MFA from Columbia University, New York (2016). Her work was shown in museums and art spaces in the USA, Israel and Europe, among others, at the Jewish Museum, New York; Anthology Film Archives, New York; Museum of Moving Image, New York; Socrates Sculpture Park, New York; Museums Quartier, Vienna; Kunsthal Charlottenborg, Copenhagen; the Center for Contemporary Art, Tel Aviv; The Israeli Center for Digital Art, Holon; Herzliya Museum of Contemporary Art; and Hansen House, Jerusalem.

* CUFI is a Christian Zionist organization led by pastor John Hagee since 2005, it is presumably the largest pro-Israel lobbying group in the USA. The speeches in the work are based on those delivered during the 2015, 2016 CUFI Summits. Mis-Performance: Text, Interpretation and Performativity in Tali Keren's Immersive Installation The Great Seal

Defeating Pharaoh and his army

The motto of the Great Seal of the United States of America Would be...

MIS- PERFORMANCE:

Text, Interpretation and Performativity in
Tali Kern's Immersive Installation *The Great Seal*

— by Yael Messer and Gilad Reich —

On July 4, 1776, the very day of the declaration of independence of the 13 British colonies in North America, a committee was appointed to select a design for the nascent state's seal. The seal was meant to represent its values and symbolize its newly gained sovereignty. One proposal, submitted by committee members Benjamin Franklin and Thomas Jefferson, suggested a design showing the exodus of the Israelites from Egypt, in which the chosen people represented the American settlers en route to the New World and Pharaoh and his host – the British Empire and the Old World. The biblical image was encircled with the phrase "Rebellion to tyrants is obedience to God." Jefferson and Franklin's proposal was rejected, and only thirteen years later, after three additional committees, the eagle seal we know today was approved. However, the rejected design served Tali Keren as a starting point of her *Great Seal* exhibition. Some of the issues involved in the rejection process of the 1776 seal are dealt with by Keren in this exhibition as well in her previous works: The interrelations between art and politics, words and images, interpretation and performance.

Keren's research-based works involve collaboration with extra-artistic agents: Municipalities, political bodies, public and religious functionaries, academics, and others. These interactions result in a combination of video footage and performative elements. The status of the written or spoken text, the negotiations it undergoes by different social agents and the way in which its meaning is articulated vis-à-vis these performative modes are the works' underlying problematics. An early example of Keren's preoccupation with the performative status of a text is found in her multi-channel video work *The Interpreter* (2011), which was based on Claude Lanzmann's monumental film *Shoah*. Upon its release in 1985, the film aroused great interest mainly because of Lanzmann's decision to forego archival footage and base the film in its

Christian United for Israel (CUFI) summit 2015, Washington D.C.
(Keren's research archive)

entirety on survivors' testimonies and interviews with the perpetrators. The director's assumption that the Holocaust defies representation and that, at most, one can only speak about it triggered a complex discussion concerning the representation of the Holocaust and the nature of testimony. Keren's work elaborates on and challenges this debate.

In the work, female sign-language interpreters are seen signing the testimonies from Lanzmann's film, as they are read or dramatized by Israeli historians and TV directors. The various testimonies are interspersed with footage of moving camera shots taken in a space especially built for the work, which includes 1:1 model of a railway and a train station. The model is almost identical to the original, but, like the testimony, it's also a representation. In addition, the way the camera moves along the railway references the cinematic dolly and presences the image as an intermediary means operated by and within the text.

In *The Interpreter*, Keren raises questions not only about the status of the testimony in relation to the real event (does the testimony succeed in representing

Rebellion to tyrants

Is obedience to God.

New Jerusalem, 2015. Still from performance.
Multi-channel video installation and performance

it?), but also about the way in which various instances of giving testimony offer different sets of encoding, through which the event is experienced. Whereas Shoah undermined familiar cinematic conventions by giving precedence to the speaking word over the moving image, Keren's work scrutinizes the role of testimony in the creation of historical narrative by image-makers (film directors) and wordsmiths (historians). The theatrical performativity of the sign-language interpreters is in itself a translation of the subjective voice commentary given by the readers of the text, which, in turn, was taken from a filmed testimony that actually presented a contemporary and personal take on past events and current memories. Together, all of these aspects point to the fluidity and fragility of the relations between social processes, their negotiation, and the collective and personal implications of such a dynamics.

In her work *New Jerusalem* (2014), Keren further delved into the performative aspects of the act of translation and interpretation. This time, her object of inquiry was the Jerusalem 2000 Master Plan for the development of the city, which is implemented as part of its planning policy even though it has never been approved. Keren's prolong inquiry in the Jerusalem Municipality's Urban Planning Department resulted in a two-part work: One-time event which took place at the municipality's plenum hall and a video work based on that event. In this work, too, the text plays a major role. The artist worked with a musician specializing in Jewish music, who put to music selected excerpts from the plan. These excerpts were performed by a cantor in a concert organized by Keren in the municipality's plenum hall and was attended by the Mayor of Jerusalem. The concert was transmitted live to a forum of urban planners, human right activists, and students convened at Bezalel's Department of Architecture. The work, which is currently screened as a multi-channel video documentation of the event and

The Interpreter, 2013. Video still
Multi-channel video installation, 26 min.

The ghosts of tyrant are once again

the following discussion, is a mixture of religious ritual, meeting in a public institution, and a concert.

Like the survivors' testimonies that are translated into text, voice and bodily gestures in *The Interpreter*, here, the legalistic planning lingo of the master plan is translated into a melody and displayed within the context of an entertainment-artistic event. The plenum hall becomes a concert hall, the aldermen form an audience at their workplace, and official documents are metamorphosed into poetry. Using these theatrical, performative means, Keren emphasizes the plan's inherently interpretative tension: A tension between the matter-of-fact professional language and the implicit ideological aspects of a plan which aims at ensuring a Jewish majority in the city. The disruption of the intermediary means and the incongruence of the text's different phases open the discussion to other interpretations of the master plan and may elicit public debate about the social and political implications of its implementation.

Cultural researcher Daphna Ben-Shaul studies the sociological notion of "misperformance," which describes an incongruity between a social agent and his or her social role. The term rests on the assumption that everyone constantly negotiates his or her identity experienced as personal and unique and the social demands of that identity. We all play innumerable social roles which oscillate between compliance with and rejection of the ideal social image of a given role. According to this analysis, "proper performance" of a certain social role indicates successful assimilation of the individual in his or her given role, whereas the meaning of "rejection performance" is that the individual doubts, criticizes the role or even refuses to play it. The tension between "proper" and "rejection" performances, which has characterized Keren's earlier

works, peaks in her work *The Great Seal* (2017). In this work, Keren enhances the performative aspect of the act of translation and interpretation in order to highlight the role played by mediation mechanisms in the conveyance of political and ideological messages. It is based on the presidential teleprompter technique – a monitor with scrolling text of a speech situated in front of a speaker and allows him or her to address directly the audience or the camera. Keren reassembles the teleprompter using monitors, video footage and voice instructions and invites the spectators to read out excerpts from speeches by American clergymen and top republican politicians and Israeli diplomats and politicians she had recorded at the annual Washington summit of Christians United for Israel (CUFI).

In contradistinction to her previous works, here the viewer becomes a participant and is no longer satisfied with watching passively an interpretative process. He or she is asked to take a theatrical-physical stand and deliver texts written for another theatrical performance – political convention. The result is a misperformance: Each participant adopts a different approach to the text – playful in most cases, and terribly serious in other cases – using the performative mechanisms that distinguish him or her as an interpreter.

The disruption of the translation process – by means of estrangement and role playing – allows a critical gaze on the very act of mediation. Keren underscores this dimension by selecting certain phrases from the speeches that, on one hand, represent their content, and on the other hand, expose their characteristically simplistic and manipulative rhetoric. The speeches of the American pastor John Hagee, the Israeli politician/diplomat Danny Danon, and the British colonel Richard Kemp deal with the CUFI's religious-messianic ideology. However, placing them within a context that simulates

walking across the stage of human history.

Action Alert: Stop President Obama from letting Iran go nuclear

Christians United for Israel <info@cufi.org>
 Reply-To: Christians United for Israel <info@cufi.org>
 To: [REDACTED] Tue, Feb 17, 2015 at 11:25 AM

Dear tal,

Enough is enough. We have been attempting to negotiate an end to Iran's illegal nuclear program for over a decade. We have never reached a deal. But while we've been talking, Iran has made steady progress towards its goal of a nuclear weapons capability.

The only time that Iran has ever taken these talks seriously is when they've needed relief from tough economic sanctions.

The latest, twice-extended round of negotiations with Iran is due to end on June 30th. Senate legislation -- the Kirk-Menendez bill -- would give Iran a reason to take these talks seriously. This legislation provides that if a satisfactory deal is not reached by June 30th, we will escalate our economic sanctions.

President Obama has threatened to veto this bill. This would be a tragic mistake. We need to give him the leverage he needs to secure a good deal whether he wants it or not. We need a veto-proof majority in the Senate!

[Click here now to keep the pressure on Iran.](#)

[Click here now to demand that your Senators co-sponsor the Kirk-Menendez bill.](#)

Pastor John Hagee   David Brog
 Chairman   Executive Director

[Forward This Message](#) | [Update Email Preferences](#) | [Contact Us](#) | [Unsubscribe](#)

[Find us on Facebook](#)

CUFI, email action alert, february 15th 2015

the convention and, at the same time, is alien to it enables us to discern the similarity between these speeches and short catchy characteristic texts of the populist political discourse. A reverse process takes place when the viewer-participant immerses him- or herself in the role: the generalized texts are reaffirmed as a personal, authentic expression of the speaker within the playful context offered by the work.

The undecided performance is complemented with an image of the "rejected seal" printed on the rostrum used by the participants-speakers in the work. The historical analogy forwarded by this image between the Israelites' journey to freedom and the American independence seekers' struggle for liberation serves as the ideological infrastructure of the CUFi, as demonstrated by Noah Simbalist's essay in this catalogue. Nevertheless, this design was not accepted as the official seal of the American nation; namely, the image survived, but was bereft of the operative qualities that were supposed to give it a special status. Just as the words that migrate from one context to another and, by the way, forfeit their validity and turn into hollowed rhetoric by the reinterpretation mechanism supplied by Keren, the image is reduced to mere aesthetic expression.

However, The Great Seal strives not only to illuminate the modi operandi of mediation and interpretation mechanisms in the interstices between politics, religion and propaganda, but also to reflect on their relation to artmaking. This relation has two major meanings: The first relates to the nature of the artistic work which includes continuous contact and work within and alongside a political organization. Similarly to her work on New Jerusalem, here, too, Keren challenges artistic autonomous modi operandi and joins a weave of active extra-artistic forces. She develops new models for artistic action that derives from reality, and not only reflects on it but also seeks to interfere in it. The second

meaning relates to the artistic strategy developed by Keren in which the spectator-participant is an interpreter-performer of religious-political event as well as of a work of art. The artist authorizes the viewers to perform the work as they see fit. She empowers them to become realizers of messianic fantasies and artistic desires, which are interrelated by force of their common performative mediation mechanisms. In doing so, she takes the risk of incongruence between the role she allots to the viewer-participant and its enactment.

This is more than a tangible expression of the recognition that any artistic action relies on the viewer's subjective interpretation. "By virtue of the negotiation movement between the individual and society," writes Ben-Shaul concerning the term "misperformance," "every role-playing is potentially radical, a project of liberation, a sphere of action for some realization of refusal and of alternative roles, which is also susceptible to disruption and failure."¹ The open invitation of the viewers to step into the work's sphere of action also takes into account the option of "refusal performance." The viewer-participant is given the freedom to act as he or she wishes in relation to both the theatrical context of the work and the contents it presents. In this sense, Keren creates a mechanism for exercising refusal and experiencing the effects it produces within a relatively safe context of a work of art. The "rejected seal" becomes a space of practicing, experiencing and playing that celebrates its own failure – a failure structured in any interpretative act – but also the possibility to refuse, to invent, or change the social role assigned to us.

¹ See Daphna Ben-Shaul, "Role-Playing," *Maftech* 8, 2014, p. 163 [in Hebrew].

**They feel our weakness and
are using it against us**

Today, you are called to stand up.

A MATCH MADE IN HEAVEN

— by Noah Simblist —

Israeli prime minister Menachem Begin and pastor Jerry Falwell in a meeting, Israel 19XX. (Liberty University Archive)

Jerry Falwell and his wife Macel Pate Falwell riding a camel, Israel 19xx (Liberty University Archive)

Tali Keren's provocative work *The Great Seal* might seem to some to be about an esoteric group of American Christian Zionists with a penchant for high drama and wildly baroque overstatement. But in many ways, it is really about an incredibly deep and powerful set of forces that have aligned for centuries to affect the sovereignty over the Holy Land. Before addressing the work itself, I'd like to chart out some of the political histories leading to the contemporary circumstances that Keren alludes to.

In 1630, the Puritan John Winthrop was standing on the deck of the *Arbella*, a ship that sailed from England to the New World. He preached about the new colony that was about to be created and how it would be "a city upon a hill" – a shining example of community and charity to the world. This ship was carrying a group of refugees who were fleeing the religious persecution of King Charles I. These Puritans identified with the ancient Israelites' suffering they had read about in the Old Testament and compared their tyrannical king to the Egyptian Pharaoh who pursued Moses in *Exodus*.¹ As every American schoolchild knows, the Puritans who settled Plymouth, Massachusetts, are the protagonists of the origin story of the United States of America. But this identification between Christian Americans and Jews in search of a promised land was much more than a metaphor and has proven to have major geopolitical consequences that continue to this day.

The phrase that Winthrop used quotes the New Testament, where Jesus tells those gathered to listen to his sermon on the mount, "You are the light of the world. A city that is set on a hill cannot be hidden" (*Matthew 5:14*). It has distinct parallels to the phrase

¹ Victoria Clark, *Allies For Armageddon: The Rise of Christian Zionism* (New Haven: Yale University Press, 2007), p. 39.

Because to see evil and not call it evil is evil.

Not to speak is to speak.

September/October 2015
Vol. 28, No. 5

ALL THE GOSPEL
AND TO ALL GENERATIONS
TO ALL THE WORLD

THE FOUR HORSES OF THE APOCALYPSE

Pastor Hagee is calling this the most powerful and prophetic series he has preached to date. The Four Horses of the Apocalypse each bring different phases of prophecy to life on earth. This heavily-researched and Scripturally-documented series walks you through the book of Revelation.
SEE PAGE 4 FOR DETAILS.

IN THIS ISSUE

Sanctuary of Hope
Sanctuary of Hope is an oasis of hope for children that are seeking spiritual guidance and opportunity. See page 21 for details.

FOUR BLOOD MOONS Special
SUNDAY, SEPTEMBER 27, 2015 AT 8PM CT ONLINE AT GETV.ORG
THE FINAL BLOOD MOON IS COMING... ARE YOU READY?

THE REVELATION OF THE FOUR BLOOD MOONS

John Hagee Ministries Magazine, 2015 (Keren's research archive)

in *Deuteronomy* 14:2 that is often used to describe the chosenness of the Jewish people: "For you are a holy people to your God, and God has chosen you to be his treasured people from all the nations that are on the face of the earth."

Considering together the Puritan notion of America as a city on a hill, which later was quoted by Ronald Reagan on the eve of his election, and the Jews as the chosen people, we can see the parallels of exceptionalism that are at the root of both American and Jewish Zionist identity. Furthermore, this exceptionalism is tied to a sense of persecution by forces that may be the bulwark of hegemonic power but lack the transcendental qualities of moral authority.

The phrase encircling the image that sits at the center of Tali Keren's work *The Great Seal* reads: "Rebellion to tyrants is obedience to God." This image was proposed by Benjamin Franklin as a seal for the new country that was signaled by the Declaration of Independence in 1776. It depicts the Israelites being chased through a parted Red Sea by Pharaoh, who threateningly brandishes his sword. Moses, with the Jewish people behind him, stands on the shore and gestures towards the gathering Egyptian hordes so that the sea will overwhelm them. Above this scene is a fiery pillar, signifying the ferocious blessing of God's power that lights the way for this ragtag group of refugees as they flee Egypt towards the promised land.

Keren's project is the result of years of research into the American phenomenon of Christian Zionism, a strain of Evangelical ideology that believes that the State of Israel is the product of biblical prophecy. Furthermore, many Christian Zionists believe that the Jews' gathering in the land of Israel is a precondition for Christ's Second Coming. The Puritans were among the earliest champions of the restoration of Jews in Palestine. In the nineteenth century, as the Ottoman

Empire was crumbling and Zionism was emerging as a nationalist movement, the British Empire was the site of the greatest Christian Zionist zeal. After WW I, when Palestine was under the British Mandate, the Balfour Declaration could be seen as a product of centuries of British Protestant support of Jewish control over historic Palestine. But after the end of the British Mandate and the establishment of the State of Israel, the base of Christian Zionist support for Israel shifted from Britain to the United States. This was in keeping with a larger shift in economic and cultural power that included the growing influence of American Jewish Zionists in a post-war reality.²

While American Christian Zionism had strong Puritan roots that sustained themselves through colonial and even nineteenth century America, it wasn't until post-WW I that American Christian Zionism began to gain momentum along with the growing political power of Evangelical Protestantism. In 1932, the Pro-Palestine Federation of America was founded by Christian leaders in Chicago and the American Palestine Council was also established that year as a joint effort of Jews and Gentiles. Then in 1948, when the State of Israel was established, American Christian Zionists saw it as a sign from God. The power of the Christian Right grew in the wake of WW II, as the Cold War was increasingly seen as a battle between good and evil. Evangelical leaders such as Carl McIntire, creator of the American Council of Christian Churches (ACCC) and Billy Graham emerged during this post-war era. In 1967, when Israel occupied East Jerusalem, they argued that it was not only a further sign from God that the Jewish people were receiving the bounty of a divine promise, but also that the Jewish State should be an ally against Communism.³

² Donald Lewis, *The Origins of Christian Zionism: Lord Shaftsbury and Evangelical Support for a Jewish Homeland* (Cambridge University Press, 2010).

³ Clifford A Kiracofe, *Dark Crusade: Christian Zionism and US Foreign Policy* (London and New York: IB Tauris, 2009) pp. 100-122.

Not to act is to act.

Ladies and gentlemen,
When you go to Capitol Hill.

The gestures of friendship between Evangelicals in the US and Israel went both ways. In the 1950s David Ben-Gurion met with W.A. Criswell, pastor of the First Baptist Church of Dallas, who went on to preach in Texas about the importance of the Jewish control of the Holy Land. In 1959, Ben-Gurion received Oral Roberts, one of the founders of the American Evangelical movement and in 1961 the Israeli Prime Minister pushed for the World Conference of Pentecostal Churches to be held in Jerusalem.⁴ In the 1960s and 1970s, which saw a growth in the power of Christian Zionists in American politics, Israel was shifting from a secular socialist form of Zionism to a more privatized one.⁵ In 1977, when Menachem Begin was elected Prime Minister in Israel, it signaled not only a more capitalist set of economic policies but also the rise of the religious right in Israel. In 1979, the year of the Islamic revolution of Iran, Jerry Falwell founded the Moral Majority in the United States. Begin is often credited as the source of the alliance between American Christian Zionists and Israel.

In the 1980s Jerry Falwell played a pivotal role in helping build US support for Israeli policies. When President Clinton summoned Benjamin Netanyahu to Washington DC in 1998, the latter called Falwell who, with Voices United for Israel, arranged for 1500 evangelicals to welcome him at the Mayflower Hotel. Falwell also

⁴ Stephen Spector, *Evangelicals and Israel: The Story of American Christian Zionism* (Oxford: Oxford University Press, 2009) p. 144.

⁵ The Israeli pavilion at the 2012 Venice Architecture Biennial presented a study of this shift, looking at the growing influence of the US in Israel in the 1970s, which was tied to a process of Israeli privatization. The title of the exhibition, *Aircraft Carrier*, alluded to US Secretary of State Alexander Haig's humorous observation that Israel since the 1970s was "the largest American aircraft carrier in the world," implying that the shifts in economic policy and diplomatic alliances were tied to US cold war strategy. See Milana Gitzin-Adiram, Erez Ella, Dan Handel (eds.), *Aircraft Carrier: American Ideas and Israeli Architectures after 1973* (Hatje Cantz, 2012).

promised Netanyahu that he would mobilize 200,000 pastors to preach to their congregations against the principle of Israel handing over any portion of the West Bank to the Palestinians.⁶

The attacks of September 11, 2001 marked a huge acceleration of the influence of Christian Zionists on US-Israeli policy. Senator James Inhofe (R-OK) in a speech on the Senate floor likened the narratives of the United States and Israel, struggling against the same enemy.⁷ This image of Americans and Israelites jointly under threat by a nefarious Middle Eastern tyrant invokes the seal that Keren quotes from. Osama Bin Laden of Al Qaida, Saddam Hussein of Iraq, Hassan Nasrallah of Hezbollah, or Khaled Mashal of Hamas all became conflated as the dreaded figureheads of Islamic extremism that both the US and Israel must combat in a theological struggle.

Christians United for Israel became a political force in this context. Originally founded in 1992 by David Lewis, it really gained prominence once it came under the leadership of the Reverend John Hagee. Hagee runs the Cornerstone Church in San Antonio, Texas. His ministry is telecast on ten television networks to one hundred fifty million households in America. Hagee's 2005 book *Jerusalem Countdown* (Grand Rapids, MI: Frontline) predicted that Russia and Islamic nations will invade Israel and be destroyed by God. This will cause the antichrist, who happens to be the head of the European Union according to Hagee, to initiate a confrontation between China and the West. In this Apocalyptic final battle, Israel and Jerusalem are at the

⁶ Spector, p. 148.

⁷ Robert O. Smith, *More Desired than Our Own Salvation: The Roots of Christian Zionism* (Oxford: Oxford University Press, 2013) p. 7.

center and America's role is to ally with God.⁸ Hagee has turned Christians United for Israel (CUFI) into a powerful political force that claims an army of three million Christians who support Israeli policies. Its 2017 annual Washington summit has included speakers such as Vice President Mike Pence, Senator Joseph Lieberman, Senator John Cornyn, Israeli Ambassador Ron Dermer and Prime Minister Benjamin Netanyahu.

CUFI's Washington Summit functions in many ways like an Evangelical service. There are stirring speeches that often involve call and response. They are Brechtian theater par excellence, eschewing passive spectatorship in favor of active inclusion in the word of God and participation in salvation. These gatherings embrace affect, using feelings of fear and its antidote, the power of the grace of God and divine blessing. Tali Keren's interactive installation, which invites participants to inhabit the voices of Christian Zionists, uses karaoke conventions to further the participatory qualities of the CUFI summits. By deconstructing the performative nature of the statements made at these convenings of political theology, she emphasizes the words delivered from a lectern to a rapt audience as speech acts.⁹ The words delivered and the words received activate and reify not only individual belief systems but also the ties that bind a set of communities. In Keren's work the user, who steps up to the microphone, can see video clips that scan across an audience that smiles and cheers back.

Keren asks the viewer/participant to say things like:

⁸ This book was made into a kitschy film in 2011 starring Lee Majors, who is famous for starring in the 1970s TV show "The Six Million Dollar Man," and Stacy Keach.

⁹ J.L. Austin, *How to Do Things with Words* (Harvard, 1975).

- **The ghosts of tyrants are once again**
- **walking across the stage of human history.**
- **They feel our weakness and are using it against us**
- **Today, you are called to stand up.**
- **Because to see evil and not call it evil is evil.**
- **Not to speak is to speak. Not to act is to act.**
- **Ladies and gentlemen, when you go to Capitol Hill,**
- **I want you to deliver,**

I want you to deliver,

One Single powerful message to our politicians.

- **One Single powerful message**
- **To our politicians.**
- **Say: Israel has the right to the borders established by God.**
- **Because Messiah is coming**
- **He is coming to Jerusalem**
- **The city of God.**

In this statement, the viewer/participant is asked to be a leader and a spokesperson for a community. They are asked to be John Winthrop or John Hagee, and not only narrate a vision of history but also participate in the activation of a community to protest tyranny. This community is told that they, the believing Christians and Jews, are weak in the face of secular anti-Zionist forces. But they are also told that to overcome this tyranny, they must form a collective of bodies and voices. This narrative echoes Jewish forms of Zionism developed in the wake of the Holocaust. Jews were perceived at the time as weakened by the tyranny of fascism, and were advised to turn to collectivism, in the form of kibbutzim, in order to form a strong community that would transform them into new Jews, tough Jews, who would never make the same mistakes as before and be led like lambs to slaughter.

By inviting viewers/participants to perform speeches, Keren highlights an important aspect of political ideology. That is, the ways in which speeches to large crowds aggregate power by stirring up belief and provoking the masses towards action. This was the power of Winthrop's speech to his Puritan pilgrims and Reagan's citation of Winthrop's metaphor of the "city on a hill," when he instrumentalized it towards his redefinition of tyranny, in his case - communism. These speeches occur in the context of a communal assembly, bodies in space that perform political power. Externally they convey a unified front that demonstrates their collective support of Israel. They are "united for Israel." Therein lies their power to lobby US politicians. But they also perform a communal act of self-identification for the crowd, a reification of the subjectivity of each individual in relation to Christian Zionist ideology. When tied with speech acts, these assemblies can be very powerful in generating an affective relationship to ideology. In the video footage that Keren displays on teleprompters that function like karaoke monitors, we

can see this on the beaming faces of the crowd as they shout, weep with joy, and wave their arms in unison. And by inviting the viewers/participants to perform these speeches, she asks them to see what it feels like to elicit such feelings from a crowd, to see that words can have this power, and that communal assembly is a crucial context. Furthermore, Keren asks the viewer/participant to be complicit in these speech acts.

Keren's work demonstrates the overlapping sensibilities of Christian and Jewish Zionism at the service of two nation states, America and Israel. Both include a belief in self-determination and divine right. But the mythology of these nations as an oppressed group of righteous insurgents against tyranny is a bizarre inversion of the real power structures at play. Evangelical Christians, who believe that American society has left behind family values, ignore the enormous power and influence of Christianity in the political sphere. As for Israel, the fallacy of the Israeli Jewish Zionist as an underdog fighting against the tyranny of the surrounding Arab and Muslim states is no more evident than in Eyal Weizman's narrative of the development of settlements in the West Bank. Weizman tells us that often a settlement begins with one, two or three families who set up a cluster of caravans on the top of a hill in an act of civil disobedience. This community then grows in numbers as they attract more and more people to join them. They then lobby the government to connect this provisional community to public utilities like electrical power, water, and sewage. Soon this small community develops into a city on a hill, both a beacon of Zionist power in what they call Judea and Samaria, and also an instrument of civilian occupation, which collaborates with military occupation through surveillance.¹⁰

Both American and Israeli history share the narrative of the pilgrim and the pioneer, but also, the less often acknowledged history of colonialism, settlement, and domination over an indigenous population. What Keren's work reminds us of is that Christian Zionism is more than just a metaphor concerning two nations. From the perspective of John Hagee and others like him, it is the story of a match made in heaven, two nations that not only share similar histories, values, and strategic goals but also have been chosen by God to work together against the forces of tyranny. Perhaps by inviting us to speak their words and imagine ourselves in the spaces where these politics are performed, Keren will provoke us not only to feel the power of their community but also seriously question the legitimacy of their zealotry.

¹⁰ Eyal Weizman, *Hollow Land: Israel's Architecture of Occupation* (London: Verso, 2007).

Say: Israel has the right to the borders established by God.

Because Messiah is coming

The Center for Contemporary Art, Tel Aviv
At the Rachel & Israel Pollak Gallery

Tali Keren – The Great Seal
Curator: Yael Messer
June 15 – August 18, 2017

The Great Seal courtesy of IL Collection

Catalogue:
Design: Koby Barchad
Translation and copy editing (Hebrew and English):
Aya Breuer
Pre-press and Printing: A.R. Printing Ltd

The catalogue was supported by
Nathan Cummings Foundation

Special thanks to

Yael Messer, Chen Tamir, Sergio Edelshtein,
Nathalie Mamane-Cohen, Rotem Linal, The Keren Family,
Nir Shauloff, Gilad Reich, Asylum Arts and Noah Simblist

The Center for Contemporary Art

Director and Chief Curator: Sergio Edelshtein
Production Manager: Diana Shoef
Curator: Chen Tamir
Program Development and Production Assistant:
Eyal Agivayev
PR & Content Management: Omer Shachar
www.cca.org.il

The Center for Contemporary Art is supported by

The Ministry of Culture and Sport –
Visual Arts Department
Tel Aviv Municipality – Culture and Arts Division
UIA – The United Israel Appeal
The Friends of the CCA in Israel and abroad

He is coming to Jerusalem

Thank you

One Single Powerful MESSAGE

תודות מיוחדות:
יעל מסר, חן תמיר, סרג'יו אדלשטיין, נטלי ממריכהן,
משפחת קרן, רותם ליניאל, ניר שאולוף, גלעד רייך,
אסיילום ארטס ונוח סימבליסט

המרכז לאמנות עכשווית
מנכ"ל ואוצר ראשי: סרג'יו אדלשטיין
מנהלת הפקה: דיאנה שואף
אוצרת: חן תמיר
פיתוח תוכניות וע. הפקה: אייל אניביב
ניהול תוכן ויחסי"צ: עומר שחר
www.cca.org.il

המרכז לאמנות עכשווית נתמך בידי
משרד התרבות והספורט, מינהל התרבות -
המחלקה לאמנות פלסטית
עיריית תל-אביב-יפו - אגף התרבות והאמנויות
- UIA - המגבית המאוחדת לישראל
אגודת ידידי המרכז לאמנות עכשווית בארץ ובעולם

**המרכז לאמנות עכשווית, תל אביב
הגלריה ע"ש רחל וישראל פולק**

טלי קרן - החותם הגדול
אוצרת: יעל מסר
15 ביוני - 18 באוגוסט 2017

IL Collection החותם הגדול באדיבות

קטלוג:
עיצוב ועריכה גראפית: קובי ברחד
תרגום ועריכה עברית ואנגלית: איה ברזיר
קדם דכוס והדפסה: דמוס ע.ר. בע"מ, תל אביב

הקטלוג הופק בתמיכת קרן נתן קאמינגס

The city of God

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

של פחד ומציעות את התרופה לו - הכוח של חסד האל וברכתו. המיצב האינטראקטיבי של טלי קרן, המזמין את המשתתפים לאכלס את קולותיהם של ציונים נוצריים, משתמש במוסכמות הקריוקי כדי להעצים את איכויותיהם ההשתתפותיות של כנסי הארגון נוצרים מאוחדים למען ישראל. באמצעות פירוק טבען הפרפורמטיבי של ההצהרות התיאולוגיות־פוליטיות המושמעות בהתכנסויות האלה, היא מדגישה את מעמדן של מילות הנאומים המופנות לקהל משולהב בבחינת פעולות דיבור: המילים המבוטאות והמילים הנקלטות מפעילות ומחפצנות לא רק את מערכת האמונות של הפרט, אלא גם את הקשרים המאגדים שורה של קהילות. בעבודתה של קרן, המשתמשים, הניגשים למיקרופון, יכולים לראות קטעי וידיאו שסוקרים קהל מחייך ומריע.

קרן מבקשת מן הצופה־משתתף/ת לומר דברים כגון:

רוחות הרפאים של רודנים שוב

מתהלכות כה וכה על בימת

ההיסטוריה האנושית.

הן חשות בחולשתנו ומנצלות אותה.

היום, אתם נקראים לקום ולעמוד.

שכן רע הדבר לראות את הרע ולא

לקרוא לו רע.

לא לדבר, משמע לדבר. לא לפעול,

J.L. Austin, How to Do Things with Words (Harvard, 1975)

9

משמע לפעול.

גבירותי ורבותי, כשתלכו לגבעת הקפיטול,

ברצוני שתעבירו

מסר חזק אחד

לפוליטיקאים שלנו.

אָמרו: זכותה של ישראל לגבולות

שקבע האל.

כי המשיח מגיע

הוא מגיע לירושלים

עיר האלוהים.

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

בהצהרה זו, הצופים־משתתפים מתבקשים להיות למנהיגי קהילה ולדובריה. הם מתבקשים להפוך לג'ון וינת'רופ או ג'ון הייגי ולא רק להציג חזון של היסטוריה, אלא גם להשתתף בניוסה של קהילה למחאה נגד רודנות. לקהילה זו מספרים כי חבריה, נוצרים ויהודים מאמינים, חלשים לנוכח כוחות אנטי־ציוניים חילוניים. אבל בנוסף, גם אומרים להם כי כאשר יכוננו קולקטיב של גופים וקולות, הם יתגברו על הרודנות הזאת. הנרטיב הוא הד לצורות יהודיות של ציונות, שהתהוו בתקופה שלאחר השואה. היהודים נתפשו אז כמי שנחלשו תחת הרודנות הפאשיסטית, ונאמר להם כי באמצעות קולקטיביזם בדמות קיבוצים יוכלו ליצור קהילה חזקה שתהפוך אותם ליהודים

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

חדשים, ליהודים חזקים, שלעולם לא יחזרו על שגיאות העבר ויניחו להוליכם כצאן אל הטבח.

באמצעות הזמנתם של צופים־משתתפים לבצע נאומים, קרן מדגישה הבט חשוב של אידיאולוגיה פוליטית. כלומר, כיצד נאומים בפני קהלים גדולים צוברים כוח באמצעות ליבוי האמונה ודרבון ההמונים לפעולה. זה היה כוחם של הנאום שנשא וינת'רופ בפני הצליינים הפוריטניים ושל המטפורה "עיר שוכנת על הר", שציטט רייגן בעת שרתם אותה להגדרה מחדש של המושג "רודנות", במקרה שלו - הקומוניזם. נאומים אלה נישאים בהקשר של התכנסות ציבורית, גופים במרחב המוציאים לפועל כוח פוליטי. כלפי חוץ, הם מפגינים חזית מאוחדת המוכיחה את תמיכתם בישראל. הם "מאוחדים למען ישראל". בכך טמונה יכולתם לשדל פוליטיקאים אמריקנים. אבל הם גם מבצעים פעולה משותפת של זיהוי עצמי בפני הקהל, חיפצון של הסובייקטיביות של כל פרט ופרט בהתייחס לאידיאולוגיה הציונית הנוצרית. כאשר הן כרוכות בפעולות דיבור, ההתכנסויות האלה עשויות להיות חזקות מאוד ולהפיק יחס רגשי לאידיאולוגיה. בקטעי הווידאו שקרן מציגה על הטלפרומפטרים המתפקדים כמסכי קריוקי, אנתנו יכולים לחזות בכך על הפרצופים הזורחים של האנשים בקהל שעה שהם צועקים, בוכים מאושר ומנופפים בידיהם כאיש אחד. ובאמצעות הזמנת הצופים־משתתפים לבצע את הנאומים האלה, היא מציעה להם לחוות מה מרגישים כשמעוררים רגשות כאלה בקהל ולהבין כי מילים מחוננות בכוח זה וכי התקבצות ציבורית זו היא הקשר חיוני. יתר על כן, קרן מבקשת מן הצופה־משתתף/ת להיות שותף לפעולות הדיבור הללו.

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

עבודתה של קרן מדגימה את הרגישויות החופפות של הציונות הנוצרית והיהודית המשרתות את שתי המדינות, ישראל וארצות הברית. שתיהן מאמינות בהגדרה עצמית ובזכות קדושה. אולם המיתולוגיה של מדינות אלה המציגה את מקורן בהתקוממות צודקת של קבוצה מדוכאת נגד רודנות היא היפוך מוזר של מבני הכוחות הקיימים. נוצרים אוונגליים המאמינים כי החברה האמריקנית זנחה את ערכי המשפחה מתעלמים מן הכוח וההשפעה העצומים של הנצרות בספירה הפוליטית. אשר לישראל, דבר לא מבהיר טוב יותר את כזבנותה של הצגת הציוני הישראלי כאנדרדוג, הנאבק ברודנות של הארצות הערביות והמוסלמיות הסובבות אותו, מאשר הנרטיב של איל ויצמן על התפתחות ההתנחלויות בגדה המערבית. ויצמן מספר לנו כי לא אחת התנחלות מתחילה במשפחה אחת או שתיים, שלוש משפחות המציבות קבוצה של קרוונים בראש גבעה כאקט של מרי

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

אזרחי. בהמשך, קהילה זו גדלה שעה שהיא מצרפת אליה עוד ועוד אנשים. ואז, עוסקת הקהילה הזמנית הזאת בשתדלנות שמטרתה לגרום לממשלה לחבר אותה לתשתיות ציבוריות כגון מערכות החשמל, המים והביוב. עד מהרה, הקהילה הקטנה הזאת מתפתחת לעיר על גבעה, שהיא בגדר מגדלור של העוצמה הציונית ביהודה ובשומרון, כפי שהם קוראים לגדה, ובד בבד כלי של כיבוש אזרחי המשתף פעולה עם הכיבוש הצבאי באמצעות אמצעי פיקוח ומעקב.[[]^{דרוש מקור]}

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

הן ההיסטוריה האמריקנית והן זו הישראלית חולקות את הנרטיב של הצליין/עולה והחלוץ וגם את ההיסטוריה הפחות מוכרת לעתים קרובות של קולוניאליזם, התנחלות ושליטה באוכלוסייה מקומית. עבודתה של קרן מזכירה לנו כי הציונות הנוצרית היא יותר מאשר סתם מטפורה המחברת שתי אומות. מנקודת המבט של ג'ון הייגי ודומיו, זהו סיפור של זיווג משמים של שתי אומות שלא רק חולקות היסטוריות, ערכים ומטרות אסטרטגיות דומים, אלא גם יועדו על ידי האל לפעול יחדיו נגד כוחות רודניים. אולי באמצעות הזמנתנו לומר את המילים שלהם ולדמיין את עצמנו בחללים שבהם הפוליטיקה

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

הזאת מתבצעת, תגרום לנו קרן לא רק לחוש את עוצמתה של קהילתם, אלא גם לערער ברצינות על הלגיטימיות של קנאותם.

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

מפת ארץ ישראל, המציינת את המושבות הבריטיות בארץ ישראל, המושבות הבריטיות החדשות, המושבות הבריטיות הישנות, המושבות הבריטיות החדשות והמושבות הבריטיות הישנות

Eyal Weizman, Hollow Land: Israel's Architecture of Occupation (London: Verso, 2007)

To show our support.

I want us to shout together.

We are united for Israel, Ready?GO.

שאפשר שהם מעוז השלטון ההגמוני, אך אינם מחוננים באיכויות הטרוסצנדנטליות של סמכות מוסרית.

את הדימוי המרכזי בעבודתה של טלי קרן **החותם הגדול** מקיף משפט, שזה לשונו: "מרד בעריצים הוא ציות לאל". את הדימוי הזה הציע בנג'מין פרנקלין כחותם של המדינה הצעירה, שעליה בישרה הכרזת העצמאות של ארצות הברית ב־1776. הוא מתאר את בני ישראל חוצים את ים סוף שנקרע לשניים ופרעה דולק אחריהם ומנופף את חרבו. משה עומד על החוף ובני ישראל מאחוריו ומסמן לים לבלוע את צבא מצרים. מעל לסצנה הזאת נראה עמוד אש המסמן כי ברכת האל הנוראה היא שמאירה את הדרך לחבורה זו של פליטים בבלויי סחבות העושים את דרכם ממצרים אל הארץ המובטחת.

הפרויקט של קרן הוא פרי שנים של מחקר על התופעה האמריקנית של ציונות נוצרית, זן של אידיאולוגיה אוונגלית הגורסת כי מדינת ישראל מגשימה נבואה מקראית. יתרה מזו, ציונים נוצריים רבים מאמינים כי התקבוצת היהודים בארץ ישראל היא תנאי מוקדם לשיבתו של ישו. הכוריסטים היו מראשוני התומכים בחזרתם של היהודים לארץ ישראל. במאה התשע עשרה, בזמן שהאימפריה העות'מנית הלכה והתפוררה והציונות הגיחה כתנועה לאומית, הייתה האימפריה הבריטית המוקד הגדול ביותר של הלהט הציוני הנוצרי. אחרי מלחמת העולם ה־I, בשחר המנדט הבריטי, אפשר לראות בהצהרת בלפור תוצאה של מאות שנים של תמיכה בריטית פרוטסטנטית בשלטון יהודי בארץ ישראל ההיסטורית. אבל לאחר סיום המנדט הבריטי והקמת מדינת ישראל, עבר בסיס התמיכה בישראל מבריטניה לארצות הברית. הדבר עלה בקנה אחד עם ההיסט הגדול יותר של העוצמה הכלכלית והתרבותית, שכלל את התגברות השפעתם של הציונים היהודים האמריקנים על המציאות שלאחר המלחמה. בעוד ששורשי הציונות הנוצרית האמריקנית היו נעוצים במעמקי הדוקטרינה הפוריטנית ששרדה במושבות האמריקניות ואפילו באמריקה של המאה התשע עשרה, היה זה רק אחרי מלחמת העולם ה־I שהציונות הנוצרית האמריקנית החלה צוברת תנופה בד בבד עם העלייה בכוחה הפוליטי של הפרוטסטנטיות האוונגלית. בשנת 1932, הקימו מנהיגים נוצריים בשיקגו את הפדרציה האמריקנית למען ארץ ישראל (Pro-Palestine Federation of America), ובאותה שנה

² Donald Lewis, *The Origins of Christian Zionism: Lord Shaftsbury and Evangelical Support for a Jewish Homeland* (Cambridge University Press, 2010)

גם נוסדה מועצת ארץ ישראל האמריקנית (American Palestine Council) ביוזמה משותפת של יהודים ולא־יהודים. ואז, ב־1948, ראו ציונים נוצרים אמריקנים בהקמת מדינת ישראל אות משמים. כוחו של הימין הנוצרי גדל בעקבות מלחמת העולם ה־II משהמלחמה הקרה נתפשה יותר ויותר כמאבק בין בני אור ובני חושך. מנהיגים אוונגליים דוגמת קרל מקינטייר (McIntire) מקים מועצת הכנסיות הנוצריות האמריקנית (– American Council of Christian Churches (ACCC) ובילי גרהם (Graham) הופיעו בתקופה זו שלאחר מלחמת העולם. בעקבות כיבוש מזרח ירושלים בידי ישראל בשנת 1967, טענו שניים אלה כי לא זו בלבד שהיה זה אות נוסף מן האל כי העם היהודי נהנה מחסדה של הבטחה אלוהית, אלא גם שמדינת ישראל צריכה להיות שותפה למלחמה בקומוניזם.

מחוות הידידות בין אוונגליסטים אמריקנים לישראל היו הדדיות. בשנות ה־50 של המאה שעברה, נפגש דוד בן־גוריון עם ו"א קריסוול (Criswell), הכומר של כנסיית העל, הכנסייה הבכטיסטית הראשונה של דאלאס, שבדרשותיו דיבר על חשיבות השליטה היהודית בארץ הקודש. בשנת 1959, אירח בן־גוריון את אורל רוברטס (Roberts), ממייסדי התנועה האוונגלית האמריקנית, וב־1961, דחף ראש הממשלה הישראלי לעריכת הכנס העולמי של הכנסיות הפנטקוסטליות בירושלים. בשנות ה־60 וה־70, שחזו בהתגברות כוחם של הציונים הנוצריים בפוליטיקה האמריקנית, ישראל החלה עוברת מן המודל הסוציאליסטי למודל מופרט יותר של הציונות. בשנת 1977, סימנה בחירתו של מנחם בגין לראש ממשלת ישראל לא רק מעבר למדיניות כלכלית קפיטליסטית יותר, אלא גם עלייה בכוחו של הימין הדתי בישראל. בשנות 1979, שנת המהפכה האסלאמית באירן, ייסד ג'רי פאלוול (Falwell) את תנועת הרוב המוסרי בארצות הברית.

³ Clifford A Kiracofe, *Dark Crusade: Christian Zionism and US Foreign Policy* (London and New York: IB Tauris, 2009) pp. 100-122

⁴ Stephen Spector, *Evangelicals and Israel: The Story of American Christian Zionism* (Oxford: Oxford University Press, 2009) p. 144

⁵ הביתן הישראלי בביאולה לארכיטקטורה בוונציה בשנת 2012, הציג מחקר של התמורה האת, אגב בחינת התגברותה של השפעת ארה"ב על ישראל בשנות ה־70, התגברות שהייתה כרוכה בתהליך ההפרטה שעברה ישראל. כותרת התערוכה, "נושאת מטוסים", רפררה את הלצתו השנונה של מזכיר המדינה אלכסנדר הייג, שטען כי מאז שנות ה־70 ישראל הייתה "נושאת המטוסים האמריקנית הגדולה בעולם". ברמזו לכך שהשינויים במדיניות הכלכלית ובבריאות דיפלומטיות קשורים לאסטרטגיית המלחמה הקרה של ארה"ב. ראו: Milana Gitzin-Adiram, Erez Ella, Dan Handel (eds.), *Aircraft Carrier: American Ideas and Israeli Architectures after 1973* (Hatje Cantz, 2012).

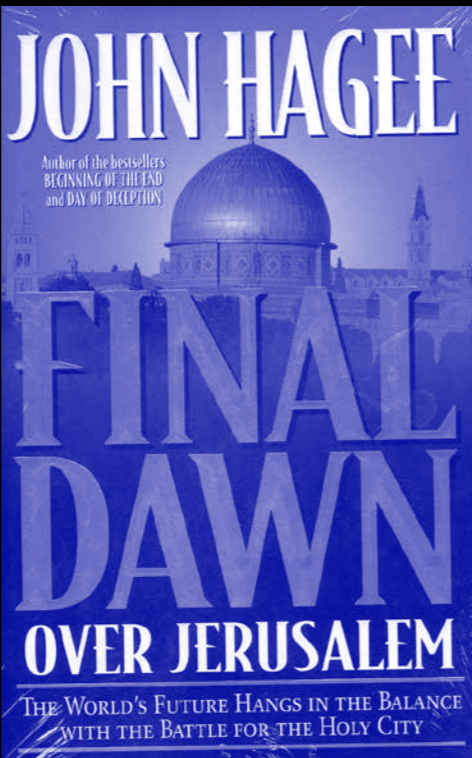
התקפות ה־11 בספטמבר 2001 נתנו את האות להאצה רבתי בהשפעת הציונים הנוצריים על יחסי ישראל־ארה"ב. בנאום בסנאט, השווה הסנאטור הרפובליקני (מטעם מדינת אוקלהומה) ג'ימס אינהוף (Inhofe) את הנרטיבים של ארצות הברית וישראל במאבקן נגד אותו אויב. דימוי זה של אמריקנים וישראלים הנתונים לאיום משותף מצד אותו אויב מזרח תיכוני נבזה מעלה על הדעת את החותם שקרן מצטטת. אוסמה בן לאדן מאל־קאעידה, סדאם חוסיין נשיא עירק, חסן נסראללה מחיזבאללה וח'אלד משעל מחמאס שורטטו כמנהיגים אסלאמיים קיצוניים אימתניים, שארצות הברית וישראל כאחת חייבות לנהל נגדם מאבק תיאולוגי.

נוצרים מאוחדים למען ישראל הפכו לכוח פוליטי בהקשר זה. הארגון שדייוויד לואיס (Lewis) ייסד ב־1992 עטה חשיבות אמיתית תחת הנהגתו של הכומר ג'ון הייגי (Hagee). הייגי עומד בראש כנסיית קורנרטון בסן אנטוניו, טקסס. דרשותיו משודרות בעשר רשתות טלוויזיה למאה וחמישים אלף משקי בית באמריקה. ספרו של הייגי *Jerusalem Countdown* (Grand Rapids, MI: Frontline) (ירושלים הספירה לאחור), שראה אור ב־2005, חזה כי רוסיה והאומות האסלאמיות יפלו לישראל ויושמדו על ידי האל. הדבר יגרום לאנטיכריסטוס, ראש האיחוד האירופי לפי הייגי, ליזום עימות בין סין למערב. בקרב האפוקליפטי האחרון הזה, ישראל וירושלים יעמדו במרכז, ותפקידה של אמריקה הוא להתייצב לצד האל. הייגי הפך את נוצרים מאוחדים למען ישראל לכוח פוליטי רב־עוצמה שבצבא מאמיניו מונה, לטענתו, שלושה מיליון נוצרים התומכים במדיניות ישראל. רשימת הדוברים בכנס הפסגה של הארגון ב־2017 כללה אישים כגון סגן נשיא ארצות הברית מייק פנס (Pence), הסנאטור ג'וזף ליברמן, הסנאטור ג'ון קורנין (Cornyn), שגריר ישראל בארצות הברית רון דרמר וראש הממשלה בנימין נתניהו.

כנס הפסגה של נוצרים מאוחדים למען ישראל המתקיים בווישינגטון פועל במובנים רבים כטקס דתי אוונגלי. הנאומים המלהיבים בנויים בדרך כלל על מחזורים של חיוויים ותגובות. זהו תיאטרון ברכטיאני במלוא מובן המלה הממיר צפייה סבילה בהשתתפות פעילה בדבר האלוהים ובגאולה. ההתכנסויות גדושות הרגש הללו מנצלות תחושות

⁷ Robert O. Smith, *More Desired than Our Own Salvation: The Roots of Christian Zionism* (Oxford: Oxford University Press, 2013) p. 7

⁸ ספר זה עובד ב־2011 לסרט קיטשי בביכובם של לי מייג'ורס, שקנה את מוניטיו בסדרת הטלוויזיה משנות ה־70 "האיש השווה מיליונים", וסטייסי קיץ.

כתובית פה שורה שניה של כתוביות

לא אחת מייחסים לבגין את ראשית הברית בין ציונים נוצריים אמריקנים לישראל.

בשנות ה־80, ג'רי פאלוול מילא תפקיד מרכזי בכינון התמיכה האמריקנית במדיניות ישראל. כאשר הנשיא קלינטון הזמין את בנימין נתניהו לווישינגטון ב־1998, התקשר נתניהו לפאלוול שדאג להביא, יחד עם קואליציית הארגונים קולות מאוחדים למען ישראל, 1500 אוונגליסטים לקדם את פניו של ראש הממשלה הישראלי במלון מייפלואר. פאלוול גם הבטיח לנתניהו לגייס 200,000 כוהני דת שיישאו דרשות לקהילותיהם נגד העיקרון של ויתור מצד ישראל על חלק כלשהו מן הגדה המערבית ומסירתו לפלסטינים.

⁶ Spector, p. 148

Crowd:We are united for Israel

What are you going to say?

החותם הגדול המיצב ההשתתפותי הפרובוקטיבי של טלי קרן, עשוי להיראות לכמה מאתנו כעבודה על קבוצה אזוטריית של ציונים נוצרים אמריקנים חובבי אירועים דרמטיים מלהיבים והצהרות בארוקיות מופרזות. אבל במונחים רבים, העבודה עוסקת בקבוצה של כוחות עמוקים וחזקים להפליא הפועלים זה מאות בשנים להבטחת הריבונות על ארץ הקודש. לפני שאדון בעבודה עצמה, ברצוני לשרטט כמה מן ההיסטוריות הפוליטיות שהובילו לנסיבות העכשוויות, שאליהן מתייחסת קרן.

בשנת 1630, ניצב ג'ון וינת'רופ (Winthrop) הפוריטני על סיפון הארבלה, אנייה שהפליגה מאנגליה לעולם החדש. הוא הטיף לקהל שומעיו על המושבה החדשה שעתידיה הייתה לקום וטען כי זו תהיה "עיר שוכנת על הר" - דוגמה ומופת לעולם של קהילה וצדקה. האנייה הזאת הובילה קבוצה של פליטים, שנמלטו מן הרדיפות הדתיות של המלך צ'רלס ה-1. הפוריטנים הללו הזדהו עם סבלם של בני ישראל הקדמוניים, שעליו קראו בתנ"ך, והשוו את מלכם הרודני לפרעה מלך מצרים, שרדף את משה, כמסופר בספר שמות. כפי שכל תלמיד בית ספר אמריקני יודע, הפוריטנים שהתיישבו בפלימות', מסצ'וסטס, הם גיבורי סיפור המקור של ארצות הברית. אבל הזדהות זו של נוצרים אמריקנים עם בני ישראל בדרכם לארץ המובטחת הייתה יותר מאשר מטפורה גרידא והשלכותיה הגיאופוליטיות המשמעותיות ניכרות עד עצם היום הזה.

הביטוי שווינת'רופ ציטט מופיע בברית החדשה, בדרשת ישו על ההר (הבשורה על-פי מתי 14:5), שם הוא אומר לקהל מאזיניו "אתם אור העולם. עיר שוכנת על הר אינה יכולה להסתתר". בפסוק זה, יש מקבילות ברורות לפסוק המשמש תדיר לתיאור נבחרותו של עם ישראל: "כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך ובך בחר יהוה להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על-פני האדמה" (דברים יד:ב).

משחשבים על התפישה הפוריטנית של אמריקה כעיר על הר, שלימים עתיד היה רונלד רייגן לצטטה ערב בחירתו לנשיא, ועל תפישת היהודים כעם הנבחר, אפשר להבחין במקבילות האקספציונליסטיות המצויות בשורשי הזהויות האמריקנית והיהודית-ציונית. יתר על כן, האקספציונליזם הזה קשור לתחושת רדיפה על ידי כוחות

כתוביות פה שורה שניה של כתוביות

כתוביות פה שורה שניה של כתוביות

1 Victoria Clark, *Allies For Armageddon: The Rise of Christian Zionism* (New Haven: Yale University Press, 2007), p. 39

זיורג משמים

- נוח סימבליסט -

Crowd: We are united for Israel

Good, we will say it three times so they will hear us in Jerusalem Amen?

בעבודתה ירושלים החדשה (2014), הרחיבה קרן את עיסוקה בהיבטים הפרפורמטיביים של פעולות התרגום והפרשנות. הפעם מושא המחקר שלה היה תכנית המתאר "ירושלים 2000" לתכנון ופיתוח של העיר ירושלים, שמיושמת כחלק ממדיניות התכנון של העיר, אם כי מעולם לא אושרה. העבודה שיצרה קרן, תוצר של מחקר ממושך במחלקת התכנון של עיריית ירושלים, מורכבת משני חלקים, אירוע חד פעמי שהתקיים באולם המליאה של העירייה ועבודת וידיאו המבוססת על אותו אירוע. גם בעבודה זו הטקסט ממלא תפקיד ראשי: קרן עבדה עם מוזיקאי המתמחה במוזיקה יהודית שהלחין קטעים נבחרים מתוך התכנית. קטעים אלו בוצעו על ידי חזן בקונצרט שארגנה האמנית באולם המליאה של העירייה ושנערך במעמד ראש העיר. הקונצרט שודר בשידור חי אל פורום שהתכנס במחלקה לאדריכלות בבצלאל וכלל מתכננים, פעילי זכויות אדם וסטודנטים. העבודה, המוצגת כיום כתיעוד וידיאו רב־ערוצי של המופע והדיון שהתנהל בעקבותיו, ממזגת בין טקס דתי, ישיבה במוסד ציבורי וקונצרט מוזיקלי. כמו עדויות הניצולים המתורגמות לטקסט, לקול ולתנועות גוף בהפרשנות, גם כאן מתורגמת השפה המשפטית־תכנונית של תכנית המתאר למלודיה מוזיקלית ומוצגת בהקשר של אירוע אמנותי־בידורי. אולם המליאה הופך לאולם קונצרטים, נציגי העירייה הופכים לקהל במקום עבודתם, ומסמכים רשמיים הופכים לשירה. באמצעים תיאטרליים ופרפורמטיביים אלו, מדגישה קרן את המתח הפרשני המצוי בתכנית עצמה: מתח בין השפה היבשה והמקצועית להיבטים האידיאולוגיים המצויים בטקסט ומכוונים להבטחת הרוב היהודי של העיר. שיבוש אמצעי התיווך וחוסר ההלימה בין המופעים השונים של הטקסט מאפשרים לפתוח את הדיון לפרשנויות אחרות של תכנית המתאר ומעודדים דיון ציבורי בהשלכות החברתיות והפוליטיות של מימושה.

חוקרת התרבות דפנה בן שאול מציעה את המונח "מיס־חק" כתרגומו העברי של המונח הסוציולוגי "misperformance", המתאר מצב שבו המופע החברתי של סוכן חברתי מסוים לא נמצא בהלימה לתפקידו החברתי. המונח נשען על ההנחה כי כל אדם נמצא במשא ומתן מתמיד בין הזהות, שאותה הוא חווה כאישית ויחידאית, לבין הדרישות החברתיות הכרוכות באותה זהות. כולנו משחקים אינספור תפקידים חברתיים הנמצאים ביחסים משתנים של הלימה או סירוב לדימוי החברתי האידיאלי של אותו תפקיד. על פי ניתוח זה, "מופע הולם" של תפקיד חברתי מסוים מצוין היטמעות מוצלחת של היחיד בתפקיד החברתי המוענק לו, ואילו "מופע סירוב" משמעו שהיחיד מטיל ספק בתפקיד, מבקר אותו ואף מסרב למלא אותו.

כתוביות פה
שורה שניה של כתוביות

המתח בין "מופע הולם" ל"מופע סירוב" המאפיין את עבודותיה הקודמות של קרן מגיעה לשיאו בהחותם הגדול (2017). קרן מקצינה בעבודה זו את הממד הפרפורמטיבי של פעולת התרגום והפרשנות על מנת להדגיש את התפקיד שממלאים מנגנוני תיווך בהעברת מסרים פוליטיים ואידיאולוגיים. עבודה זו מבוססת על טכניקת הטלפרומפטר הנשיאותי - מסך הניצב מול דובר ועליו רץ הטקסט של נאומו ומאפשר לו לנאום ברצף ולדבר ישירות אל הקהל או המצלמה. קרן מרכיבה את הטלפרומפטר מחדש באמצעות מסכים, צילומי וידיאו והנחייה קולית ומזמינה את הצופים להקריא בקולם קטעים מתוך נאומים של אנשי דת ופוליטיקאים רפובליקניים בכירים אמריקנים ופוליטיקאים ישראלים, שאותם תיעדה במהלך הכינוס השנתי של הארגון נוצרים מאוחדים למען ישראל (CUFI) בושינגטון.

בניגוד לעבודותיה הקודמות, בעבודה זו הופך/ת הצופה למשתתף/ת, ולא מסתפק/ת בעמדה פאסיבית אל מול מהלך פרשני. הוא או היא מתבקשים לנקוט עמדה פיזית־תיאטרלית ולהציג טקסטים שנכתבו למופע תיאטרלי מסוג אחר לגמרי - כינוס פוליטי. התוצאה היא מופע של חוסר הלימה: כל משתתף/ת בוחר/ת גישה אחרת אל הטקסט - לרוב משועשעת, לעיתים רצינית להחריד - תוך כדי שימוש במנגנונים הפרפורמטיביים המייחדים אותו או אותה כפרשן/ית.

המהלך הזה של שיבוש מעשה התרגום - באמצעים של הזרה ומשחקיות - מאפשר מבט ביקורתי על תהליך התיווך עצמו. קרן מדגישה את הממד הזה על ידי בחירה של משפטים מסוימים מתוך

כתוביות פה
שורה שניה של כתוביות

הנאומים באופן שמצד אחד מייצג את תוכנם ומצד אחר חושף את הרטוריקה הפשטנית והמניפולטיבית המאפיינת אותם. הנאומים של המנהיג הדתי האמריקני ג'ון היגי (Hagee), הפוליטיקאי הישראלי דני דנון, והקולונל הבריטי ריצ'רד קמפ (Kemp) עוסקים באידיאולוגיה המשיחית־דתית של הארגון. אולם הצבתם בהקשר המדמה את הכנס, אך גם זר לו לחלוטין, מאפשרת לנו לעמוד על הדמיון בינם לבין טקסטים קצרים וקליטים המאפיינים את השיח הפוליטי הפופוליסטי. תהליך הפוך מתרחש כאשר הצופה־משתתף/ת מתמסר/ת לתפקיד: הטקסטים הכוללניים מקבלים תיקוף מחדש כביטוי אישי ואותנטי של הדובר/ת בתוך ההקשר המשחקי שמציעה העבודה.

את המופע הלא מוכרע משלים דימוי של "החותם הדחוי" הפרוש על דוכן הנואמים שעליו עומדים המשתתפים־נואמים בעבודה. ההקבלה ההיסטורית שמבקש ליצור הדימוי הזה בין מסעם לחירות של בני ישראל לבין מאבק השחרור של תומכי העצמאות האמריקנים משמש כבסיס האידיאולוגי של תנועת נוצרים למען ישראל, כפי שמראה נוח צימבליסט במאמרו בקטלוג זה. עם זאת, הוא לא נבחר לחותם הרשמי של האומה האמריקנית; כלומר, הדימוי שרד, אך ניטלו ממנו האיכויות האופרטיביות שהיו אמורות להעניק לו מעמד מיוחד. כמו המילים הנוודות מהקשר אחד למשנהו ובדרך מאבדות את תקפותן, הופכות לרטוריקה ריקה באמצעות מנגנון הפירוש־מחדש שקרן יצרה עבורן, גם הדימוי מצטמצם לכלל ביטוי אסתטי גרידא.

אבל החותם הגדול מבקשת לא רק להאיר את אופני הפעולה של

מנגנוני התיווך והפרשנות בקו התפר שבין פוליטיקה, דת ותעמולה, אלא גם לתהות על יחסם למעשה האמנותי. לפעולה כזו שתי משמעויות עיקריות: הראשונה נוגעת לטיב העבודה האמנותית שכוללת בתוכה קשר רציף ועבודה בתוך ולצד ארגון פוליטי. כמו במקרה של ירושלים החדשה, גם כאן מאתגרת קרן אופני פעולה אוטונומיים של האמנות וממקמת את עצמה כחלק ממארג של כוחות הפועלים מחוץ לשדה האמנותי. היא מפתחת מודלים חדשים לפעולה אמנותית שיוצאת מתוך המציאות, מבצעת תהליך רפלקסיבי לגביה, אך גם שואפת להתערב בה. המשמעות השנייה נוגעת לאסטרטגיה האמנותית שמפתחת קרן ובמסגרתה הצופה־משתתף/ת הוא מתרגם/ת־מבצע/ת של אירוע דתי־פוליטי לא פחות מאשר של עבודת האמנות. האמנית מייפה את כוחם של הצופים לבצע את העבודה כראות עינם. היא מסמיכה אותם להפוך למוציאים לפועל של פנטזיות משיחיות ומאוויים אמנותיים הכרוכים זה בזה באמצעות שימוש במנגנוני התיווך הפרפורמטיביים המשותפים להם. בכך היא מסתכנת בחוסר הלימה בין התפקיד שהיא מבקשת להאציל על הצופה־משתתף/ת לבין ביצועו.

יש כאן יותר מאשר ביטוי מוחשי להכרה שכל פעולה אמנותית נסמכת על הפרשנות הסובייקטיבית של הצופה. "מתוקף תנועת המשא ומתן בין פרט לחברה", כותבת בן שאול בהתייחס למושג "מיס־חק", "כל משחק־תפקידים הוא, בפוטנציה, רדיקלי, פרויקט שחרור, מרחב פעולה למימוש כלשהו של סרבנות ושל תפקידים חלופיים המועד גם לשיבוש ולכישלון". ההזמנה הפתוחה של הצופים אל תוך מרחב הפעולה של העבודה לוקחת בחשבון גם את האופציה של "מופע סירוב" מצדם. לצופה־משתתף/ת מוענקת החירות כיצד לנהוג הן ביחס להקשר התיאטרלי של העבודה והן ביחס לתכנים שהיא מציגה. מבחינה זו, קרן יוצרת מנגנון התרגול סרבנות ולהתנסות באפקטים שהיא מייצרת בתוך ההקשר הבטוח יחסית של עבודת אמנות. "החותם הדחוי" הופך למרחב של התנסות, חוויה ומשחק שחוגג את כישלונו שלו - הכישלון המובנה בכל אקט פרשני - וגם את האפשרות לסרב, להמציא או לשנות את התפקיד החברתי המיוחס לנו.

1 ראו: דפנה בן שאול, "משחק תפקידים" בתוך מפתח 8, 2014, עמ' 163.

כתוביות פה
שורה שניה של כתוביות

קטעי מצלמה נעה, אשר צולמו בחלל שנבנה במיוחד לעבודה וכולל דגם בקנה מידה 1:1 של מסילת ברזל ותחנת רכבת. הדגם כמעט זהה למקור, אך כמו העדות גם הוא ייצוג, והאופן שבו נעה המצלמה על המסילה המאזכרת את ה"דולי", שעליו נעה המצלמה מנכיח את הדימוי כאמצעי מתווך הפועל לצד ובתוך הטקסט.

בהפרשנות, קרן מעלה שאלות לא רק על מעמד העדות ביחס לאירוע שקרה במציאות (האם העדות מצליחה לייצג אותו?), אלא גם על האופן שבו מופיעים שונים של העדות מציעים מערכי קידוד שונים, שדרכם נחוה האירוע. בעוד שהסרט שואה חתר נגד המוסכמות הקולנועיות המוכרות באמצעות העדפת המילה המדוברת על הדימוי הנע, עבודתה של קרן בוחנת את מעמד העדות אצל יוצרי דימויים (במאי קולנוע) וכותבי מילים (היסטוריונים) ביצירת הנרטיב ההיסטורי. הפרפורמטיביות התיאטרלית של המתרגמות לשפת הסימנים היא לכשעצמה תרגום של הפרשנות הקולית הסובייקטיבית, שניתנה במעמד קריאת הטקסט, אשר בעצמו נלקח מעדות מצולמת, שהיא למעשה תרגום עכשווי ואישי לאירועי העבר וזיכרונות ההווה. כל אלו מצביעים על נזילות ושבריריות היחסים בין תהליכים חברתיים, אופני התיווך שלהם והשלכות הקולקטיביות והאישיות של הדינמיקה הזו.

בארבעה ביולי 1776, בעצם היום שבו הכריזו 13 הקולוניות הבריטיות באמריקה הצפונית על עצמאותן בהצהרת העצמאות של ארצות הברית - הוקמה גם ועדה שנועדה לבחור את החותם הגדול (The Great Seal) של המדינה החדשה. החותם נועד לייצג את ערכי המדינה הצעירה ובד בבד לשמש כחותמתה הרשמית ולאשרר את הריבונות של ברית הארצות. אחת ההצעות לדימוי שיופיע על החותם, הצעתם של חברי הוועדה בנג'מין פרנקלין ותומס ג'פרסון, מתארת את יציאת מצרים, כאשר משה ובני ישראל מייצגים את קבוצת המתיישבים האמריקנים כעם הנבחר בדרכו לעולם החדש, בעוד שפרעה מייצג את האימפריה הבריטית ואת העולם הישן. הדימוי התנכי הוקף במשפט: "מרד לעריצים הוא ציות לאלוהים". הצעתם של ג'פרסון ופרנקלין נדחתה על ידי ועדת החותם הגדול, ולאחר שלוש עשרה שנים ושלוש ועדות נוספות, הוחלט לבסוף על חותם הנשר המוכר לנו כיום. עם זאת, העיצוב שנדחה משמש את טלי קרן כנקודת המוצא לתערוכתה "החותם הגדול". תהליך אי בחירתו של "החותם הדחוי" מכיל בתוכו כמה מן הנושאים המעסיקים את קרן בתערוכה זו ובעבודות קודמות: יחסי הגומלין בין אמנות ופוליטיקה, מילים ודימויים, פרשנות וביצוע.

עבודותיה של קרן מבוססות על תהליך מחקרי ושיתוף פעולה עם גורמים מחוץ לעולם האמנות: עיריות, גופים פוליטיים, עובדים מן המגזר הציבורי והדתי, אקדמאים ועוד. התוצאה של שיתופי פעולה אלו משלבת בין וידיאו לאלמנטים פרפורמטיביים. מעמד הטקסט הכתוב או הנאמר, תהליכי התיווך שהוא עובר על ידי סוכנים שונים בחברה והאופן שבו משמעותו מתנסחת ביחס לאופני ההצגה האלה, הן השאלות העומדות בבסיס העבודות.

אחת הדוגמאות המוקדמות לעיסוקה של קרן במעמד הפרפורמטיבי של הטקסט היא עבודת הווידיאו הרב-ערוצית הפרשנית (2011). עבודה זו מבוססת על סרטו המונומנטלי של קלווד לנצמן שואה. הסרט עורר עניין רב עם צאתו לאקרנים בשנת 1985 לאור החלטתו של לנצמן לבסס את כולו על עדויות ניצולים ועל ראיונות עם המרצחים ולא לכלול בו צילומי ארכיון. גישתו של הבמאי שלא ניתן לייצג את השואה וכי לכל היותר אפשר רק לדבר אודותיה נתנה את האות לדיון מסועף בשאלת ייצוג השואה ומעמד העדות. עבודתה של קרן מרחיבה ומאתגרת את הדיון הזה.

בעבודה נראות מתורגמות לשפת הסימנים מתרגמות עדויות, שהופיעו בסרטו של לנצמן, המוקראות או מומחזות על ידי שורה של היסטוריונים ובמאי טלוויזיה ישראלים. בין העדויות השונות משובצים

"מיס-חק":

טקסט, פרשנות ופרפורמטיביות
במיצב ההשתתפותי החותם הגדול של טלי קרן

- יעל מסר וגלעד רייך -

Crowd:We are united for Israel,We are united
for Israel,We are united for Israel

Your presence here shows the world,

הנשקפת מן הרטוריקה הפוליטית בת זמננו, שבה משמשים בערבוביה עובדות ובדיות.

טלי קרן (ילידת 1982, ירושלים) היא אמנית רב־תחומית המשתמשת בטכניקות ומדיות שונות לחקר תופעות פוליטיות בארצות הברית ובישראל, תוך שהיא מתעכבת על מורכבותן הפסיכולוגית, ההיסטורית והחזותית. קרן השלימה את לימודי התואר הראשון שלה בבצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב (2006) ואת התואר השני שני שלה באוניברסיטת קולומביה, ניו יורק (2016). עבודותיה הוצגו במוזיאונים וחללי אמנות בארצות הברית, ישראל ואירופה, בין היתר, במוזיאון היהודי בניו יורק; ב־Anthology Film Archives בניו יורק; ב־Museum of Moving Image בניו יורק; בגן הפסלים סוקרטס בניו יורק; ברובע המוזיאונים בווינה; ב־Kunsthall Charlottenborg בקופנהגן; במרכז לאמנות עכשווית בתל אביב; במרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית בחולון; במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית; ובבית הנסן בירושלים.

המיצב ההשתתפוטי החותם הגדול בוחן את יחסי הגומלין בין אמנות, תעמולה, דת ופוליטיקה. היצירה מזמינה את הצופים להיכנס לזירה פוליטית מדומיינת ולגלם בה תפקיד של נואמים בולטים בוועידת הפסגה השנתית של הארגון נוצרים מאוחדים למען ישראל; שנערכה בעיר וושינגטון. הארגון מושך אליו מיליוני שמרנים אוונגליסטיים אמריקנים המאמינים כי שליטה יהודית בין הירדן לים היא תנאי מוקדם להתגלותו השנייה של ישו. בתרחיש זה, המדינה היהודית נועדה למלא תפקיד מפתח במלחמת גוג ומגוג. החלטתו של הנשיא טראמפ להעביר את השגרירות האמריקנית לירושלים עומדת בסימן מובהק של השתדלנות של ארגון זה.

באמצעות שימוש במוסכמות החזותיות והטקסיות של הטלפרומפטר הנשיאותי ושל "שירה בציבור" בסגנון הקריוקי, מוזמנים המשתתפים ביצירה לבצע נאומים שנלקחו מדברים שנשאו פוליטיקאים אמריקנים וישראלים ואנשי דת בוועידות הפסגה של הארגון נוצרים מאוחדים למען ישראל. העבודה מטשטשת במתכוון את הגבול בין צופים למשתתפים ובודקת את המנגנונים המפיקים אקסטזה דתית ופוליטית.

לאורך המיצג האינטראקטיבי, המבקר/ת שהפך/ה לדמגוג/ית עומד/ת על מרבד ועליו הדפס של העיצוב שנדחה של החותם הגדול של ארצות הברית. את העיצוב לסמל המדינה החדשה הציעו בנג'מין פרנקלין ותומס ג'פרסון ב־1776 והוא מתאר את הסיפור המקראי על יציאת בני ישראל ממצרים, כשארמיקה מייצגת בו את "ציון החדשה". המרבד מציע בסיס פשוטו כמשמעו ויסוד סמלי לדובר/ת אגב רמיזה ליחסים האמריקניים ההיסטוריים בין דמוקרטיה חילונית, אימפריאליזם אמריקני וכיבוש דתי.

קרן שצילמה את החותם הגדול במשך שנתיים מספקת מחקר רלוונטי על ההשפעה המתמשכת של המסורת היהודית־נוצרית על האידיאולוגיות השלטוניות המערביות. בעוד שהצורה היא משועשעת והשתתפוטית, תוכן הנאומים מבליט את הסכנה

¹ מאז שנת 2005 עומד בראש ארגון נוצרים מאוחדים למען ישראל הכומר האוונגליסטי ג'ון היגי. נוצרים מאוחדים למען ישראל הוא ככל הנראה השדולה הפרדישראלית הגדולה ביותר בארצות הברית. הנאומים בעבודה מבוססים על אלה שנישאו בוועידות הפסגה של הארגון בשנים 2015 ו־2016.

הקדמה

Are America's enemies

That Israel's enemies

Please stand for the state of Israel!

I would like to speak to you today about:

SELECT YOUR SPEECH

1. THE BEGINNING

By Thomas Jefferson and John Haggee - Founders

2. NAME THE ENEMY

By Col. Richard Camp - British Commander

3. THE LAST BATTLE

By John Haggee - Founder of CUFI

4. THEY WILL NEVER WIN

By Danny Danon - Israeli ambassador to The U.N.

The Great Seal - Interface??, 2017

Patience, tolerance and good will

In relation to the Middle East,
Islamic Jihad and terror.

טלי קרו

החותם הגדול